

Zita Marinovová

Tak ty
už to máš,
holčičko,
spočítaný!

Zita Marinovová

Tak ty
už to máš,
holčičko,
spočítaný!

Tato kniha je plná zrady, rozchodů a osobních tragédií. V knihovně ji najdete v sekci humoristické literatury.

Zita Marinovová

© Zita Marinovová, 2010

Illustrations © fotobanka Samphotostock.cz

© Nakladatelství ČAS s.r.o., 2010

ISBN 978-80-87470-05-3

Hlavně důstojně

Bez ohledu na hodnoty IQ a dosažené vzdělání nám v životě občas něco uniká. Dlouho jsem si myslela, že oční čočky jsou KOMPAKTNÍ a pudry a make-upy KONTAKTNÍ. Na svou obhajobu uvádím, že tento omyl má určitou logiku. Čočky by přece měly držet pohromadě a pudr přijde do kontaktu s pokožkou.

A taky jsem si nějakou dobu myslela, že můj přítel je MŮJ PŘÍTEL. Jenomže se ukázalo, že je tak trochu i JEJÍ. Dostal od ní dárek. Porcelánovou konvičku. Samozřejmě kýčovitou a hnusnou. Proč právě konvičku, to netuším. Ptát se nebudu, to by bylo ponižující. Možná si spolu dávali čajík, anebo, což je ještě horší, se inspirovali filmem Devět a půl týdne a z té šeredné konívký lili med a jiné pochutiny na svá proradná těla. Raději nemyslet. Jenomže můj

(a kdoví či ještě) miláček svůj dárek přinesl do našeho bytu, kde ho vystavil na policičce. Neřekla jsem nic, jelikož mám přece úroveň. Ten kus porcelánu jsem z celého srdce nenáviděla, ovšem ve vší tichosti a nenápadně. Hráz, zadržující mé emoce, se protrhla až pod proudem šampaňského, ginu a vodky. Byla to dámská jízda. Když jsem se vrátila domů, můj drahý už spal. Rozsvítila jsem v kuchyni a zrak mi padl na konvičku. Uchopila jsem ten kýč, vyšla na balkon a mrštila nešťastnou konývkou do dáli. Jak tak letěla z druhého patra, pocítila jsem pocit maximálního uspokojení. „A máš to,“ blikalo mi v hlavě, když jsem šťastná a spokojená usínala. Všechno je vyřešeno. A záběr letící konve se mi promítal do sladkých snů jako ve zpomaleném filmu...

Ráno byl ovšem večerní blažený pocit ten tam. Pokles hladiny alkoholu v krvi zásadně změnil můj názor na noční porcelánovou defenestraci. Až to můj stále ještě přítel zjistí, bude mě považovat za nejtrapnější bytost na světě. Musím něco vymyslet. Ale to až potom. Nejdříve je nutné zahladit stopy.

Vyplížila jsem se tedy před dům ve snaze sesbírat střepy. A ejhle – pod okny nám rostou šeríky. Těmi

sice konvička propadla, ale pád byl zbrzděn a ten nevkusný krám zůstal celý. Začala jsem se prodírat křovím. Naneštěstí vyšel z domu pan Novotný a upřel na mne lehce udivený pohled. Jelikož je to fešák, nechtěla jsem vypadat jako úplný debil, a tak jsem začala volat: „Alíku! Kam jsi se zaběhnul?! Pojď ke mně, pejsku!“ A když jsem zase osaměla, sebrala jsem konvičku a doma ji postavila na její původní místo. Byla trochu od hlíny. Vlastně byla hodně od hlíny. Ale neměla jsem sílu to řešit.

Odjela jsem do práce. Tam jsem dala výpověď a odstěhovala se do jiného kraje. Můj vztah s „Mistrem Konvičkou“ totiž nebyl ani kompaktní, ani kontaktní podle mých představ. To si raději vystačím s čůčkami a pudrem, než abych se snižovala k hysterickým činům. A když mě někdy napadne, jestli jsem se s tím odchodem trošku neunáhlila, představím si, jak tam stojí a kouká na hlínou ucpanou hubičku a zablácené ouško a nejde mu to na rozum. Ne, tam jsem už opravdu neměla co pohledávat...

Táhni k čertu! (tečka com)

Kdy jindy bilancovat milostné vztahy, než v předvečer svatého Valentýna! Já a moje kamarádky každoročně uzavíráme k tomuto datu kandidátku adeptek na první cenu v soutěži Kráva roku. Dlužno podotknout, že i když vítězka může být vždy jen jedna, všechny si už léta vedeme velice slušně...

Přesto se ale z lapálií svých kámošek nepoučíme, protože zkušenost je nepřenosná. My holky si zkrátka potřebujeme nabít hubu osobně, nikoli zprostředkovaně. A tak právě teď utěšuju Jarmilu, jejíž přítel tak dlouho dováděl na facebooku, až jí utekl s někým, kdo měl přezdívku Xena 9, místo abych šla domů a odpojila si svého vlastního manžela od internetu. Přesně takhle jsme se totiž poznali. Na internetové

seznamce. Dali jsme si rande a od té doby byli pořád spolu. Za půl roku zasnoubení, za rok svatba. Na své webové profily jsme potom umístili společné fotky z dovolených i ze svatební cesty a přestali je používat. Tedy takhle jsme si to řekli... Jaké bylo moje překvapení, když jsem po několika měsících manželství vysvětlovala spolužačce Petře, kterak se ten ženich přes internet shání, a při té příležitosti jí ukázala prezentaci svého muže. Bylo zcela zřejmé, že můj Rád'a za poslední půlrok nejenže tuto službu nenechal ležet ladem, ale rozšířil okruh svých přátel asi o dvacet exemplářů, které měly vesměs čtyřky a vilný kukuč zdůrazněný mejkapem, za nějž by se nemusel stydět ani Vinnetou po dešti. Daleko víc mě ale šokovalo, že drahoušek vymazal naše společné fotky. Tedy vymazal... On mě z nich prostě odstříhнул! Fotografie se pak nazývaly JÁ V ALPÁCH, JÁ V PAŘÍŽI nebo JÁ NA SEYCHELÁCH (naše svatební cesta). Mám to řešit? Nemám? Ale jistěže ano!

Původně jsem měla v úmyslu zvolit podlou metodu, kdy se mu přihlásím pod cizí identitou a uvidím, kam to povede. Nakonec jsem ale sáhla po staré dobré hysterické scéně a dožadovala se z očí do očí

vysvětlení, co to má jako být?! Řekl mi, že chce svůj profil úplně zrušit, a tak ho upravoval... No ano, slyšela jsem dobře a fakt nevím, proč jsem ho hned po tomto naprosto stupidním vysvětlení nevyrazila.

Jak je vůbec možné, že to, co vidíme ve vztazích svých kamarádek zcela jasně, doma přehlížíme tak dlouho, dokud to jen trochu jde? Nevím. Možná si měla pramáti Eva ochočit nějaký jiný živočišný druh. Někde se každopádně stala chyba, a proto to pořád neklape. Jestli ale lidští samečci těch vylomenin nenechají, dojde nám jednou trpělivost. Pozavíráme je do rezervací, kde se budou věnovat hrám, soubojům a podobným ryze mužským zábavičkám. Jednou měsíčně toto území objede pojízdná spermobanka a samečci budou moci vyměnit to jediné, co od nich potřebujeme, za jídlo, sportovní potřeby a počítačové hry. A já se nebudu muset zabývat tím, že jsem tomu šmejdrovi nestála ani za to, aby si na té seznamce vytvořil nový profil, čímž by minimalizoval možnost, že jeho nekalé praktiky objevím.

Pokud jde o mě, pohár trpělivosti přetekl už teď. Běžím domů. Sobě tam rozdupu růžový brejličky a jemu ksicht. A na internet si ten tatrman může přidat fotku **JÁ S KUFRY NA ULICI!**

Nehrajte si se mnou!

„Já už nechci hrát žádný hry. Chci mít jasno a klid...“ povzdechl si můj letitý kamarád Luboš, zhroutil se na gauč a s výrazem psance pokračoval ve svém monologu: „Unavuje mě někoho dobývat a znovu a znovu předvádět, jak jsem schopný, vtipný a chytrý. Nemám už na to energii. Chce mě? Nechce? Řekněme si to hned. Nabídky jsou, to jo, ale každé nové musím psát smsky, vzít ji do kina nebo na večeři, flirtovat a vymýšlet zajímavosti.“

Musím říct, že jsem mu docela rozuměla. I já už mám za sebou přibližně dvacet let bojů na milostném poli a často mě přemáhá pocit, že mě ty věčné hry přestaly bavit... To se ale pokaždé rázem změní ve chvíli, kdy mi na mobilu pípne roztomilá, dvojsmysl-